

Janus Pannonius halálának 500. évfordulójára rendezett emlékünnepe /Pécs, 1972. március 27-31./ minden résztvevő számára élmény volt.

A költők /műveik által/ halhatatlanok. A költészet ünnepe és öröm - állandóan az - azok számára, akik szeretik a költészetet.

A közös ünnep - a megemlékezések, évfordulók - kicsit más, mint az önmagunkban való rácsodálkozás. Talán kevésbé bensőséges, de több, mert lelkesítőbb, mert közös.

Mi maradt meg? Hogy jó volt ott lenni.

Jó volt, mert a tudományos ülészek keretében kitűnő előadások hangzottak el. Voltak olyan előadások, amelyek Janus költészetének egészéről adtak átfogó képet /Kardos Tibor: Janus költészete, hivatástudata és a közép-európai humanizmus; Horváth János: Janus műfajai és mintái/.

Más előadások részproblémákkal foglalkoztak mélyebben /Karácsonyi Béla: Janus és a centralizáció; Tóth István: Janus Pannonius neoplatonizmusának stilushatása/. Ismét mások a filológiai kutatások legújabb eredményeit tárták a hallgatóság elé /Tóth István: Janus Pannonius genealógiája; Horváth Mária: A sevillai Janus-kódex/. Janus fordításának problémáiról a legilletékesebbektől /Weöres Sándortól és Csorba Győzöttől/, de "kivülállótól" is /Jelenits István: A Janus műfordítások nyelvi-stilisztikai problémái/ hallhattunk. Ugyanebben az időben volt a Magyar Irodalomtörténeti Társaság emlékünnepe is, s az

ott résztvevők ugyancsak érdekes előadásokat, színvonalas vitákat hallhattak /pl. Bécsy Tamás: A régi magyar irodalom tanítása a középiskolában/.

A szervezés kiváló volt. A programot jól szervezett irodalmi séta tette színesebbé. Egyik délután autóbusz vitt bennünket Szigetvárra. A Zrinyiek szellemét kerestük, de kissé illuzióromboló volt a várudvaron álló lovasszobor, mivel a lovas inkább egy tizenötéves nyurga kamaszra, a ló pedig egy a nyakát liba-módra nyugogató gebére, mint a hadvezér Zrinyire és harci ménjére emlékeztetett.

Derűtséget keltett az idegenvezető megjegyzése, hogy Tinódi Sebestyén emlékét Szigetvár lakói úgy a szivükbe vésték, hogy három /!/ dülőt neveztek el róla: Tinódi-dülő, Lantos-dülő, Sebestyén-dülő.

A társaság /tanárok és diákok, pestiek, debreceniek és szegediek/ a komoly munka végeztével este is együtt maradt. A szegediek már az előző ülészakok /Sárospatak, Sopron/ estéin is arról voltak nevezetesek, hogy kiváló hangulatot tudnak teremteni. Ezt a jó szokásunkat most is megtartottuk. A siklósi társasvacsora /amelynek tetőpontja a pestiek Janus-korabeli hangvételi ülészak-paródiája volt/, és a Tettye vendéglőben elköltött szerényebb vacsora vidám nótázással, tánccal ért véget. De nem unatkoztunk akkor sem, ha kisebb csoportokra szakítva kellett töltenünk az éjszaka egyik felét. Ez a szétszakítás nem szervezési hiba volt - egyszerűen lehetetlen lett volna annyi szegedit együtt elhelyezni.

Egy kis izelítő a harkányiak programjából: Az egyik este fénypontja "A malomnak nincsen köve" c. dalunk dramatizálása volt.

Színhely: a harkányi turistaszálló társalgója.

Idő: éjfél után.

Szereposztás a következő: /szereplők a rendező utasítása szerint igen lenge öltözékben/

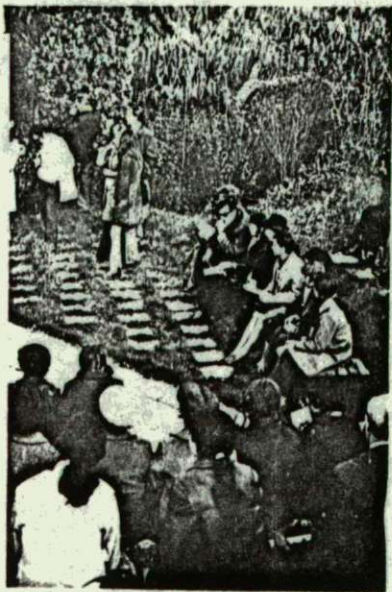
A malom: Karácsonyi professzor ur.

A köve, ami nincs: Szakács Edit, Keserü tanár ur kabátjával takargatva.

A szeretőket tiltó személy: Somi Éva

A két szerető Balázs Ildikó és Merényi László tanár ur /akiről meg kell jegyeznünk, hogy előzőleg mint riporter, rendkívül színészi tehetségéről tett tanubizonyságot/.

Egyszóval: jó volt, mert sokat tanulhattunk, mert vidáman töltöttük el azt a néhány napot.

Somi Éva